

ויאולט טחן עם ברוך ויפית
אני מפחדת לבקר אותו בכלא!

ביום של הפסקדין, פסקדין-מוות, באו חברים שלנו מהעבר, וכאילו עשו טובה: "אם תצטרכי משהו — תימי טלפון..." אני לא הטיפוס הזה. אני בחיים לא ארים טלפון. התרגלתי לתת, ולא לקחת.

יוסף הוא בן 43. היה לו יום-הולדת לפני שבוע. לא, אני לא חושבת שהוא חגג שם...

אני לא מסוגלת לחשוב על המשמ"ע עות של מה שקורה, ומה שעלול לקרות. אולי בכלי-זאת הילדים יבראו מהשפעת, אמצא להם סידור, אעז ואסע אליו.

לפעמים אני חוטפת יאוש, לפעמים יש לי תיקווה. יש לי כליכך הרבה טרדות ואחריות בכל יום — שאין לי זמן לחשוב על העתיד.

הכל מוטל עליי. אני לכר בעסק הזה. אף אחד לא עוזר לי.

מי יעזור? שכנים? אני לא אוהבת לבקש. אני טיפוס כזה.

חברים? כשהמצב של בעלי ושלי היה טוב — היו לנו המון חברים. בעלי אהב לתת, לעזור. היום? אף אחד מהם לא מכיר אותי. כולם שכחו מאיתנו, אפילו לא התקשרו במשך חודשים.

צריך להעניש אותו פה. שיישב פה כמה שנים בכלא.

כל אחד עלול להתחלק. לפחות נוכל לבקר אותו. ככה, גם אם ימתיקו לו את עונשי-המוות בחודש הבא — אז מה? הוא יקבל מאסר-עולם שם? זה עונשי-מוות ארוך במקום קצר!

היה לו יום-הולדת

אני בכלל לא מעזה לחשוב על העתיד. לא רוצה לחשוב על זה. אני חיה מהיום למחר.

האמת היא שלא יכולתי לחשוב במיוחד. גם הייתי בהלם על-יכך שהוא נתפס עם סמים. זה כאמת לא מתאים לו. עם כל המצב הכלכלי הגרוע שלנו, אני לא מצדיקה אותו. הברחת סמים?

שאלוהים לא יעמיד אף אחד מאיתנו לפני השטן!

ברור לי שהוא עשה מה שעשה בשבילי ובשביל הילדים. אני גם לא חושבת שהוא צריך לצאת פטור מכך. רק שיתנו לו להגיע ארצה, שישפטו אותו פה. הרי הוא הורה שרצה להעביר את הסמים הנה, ולא לתוך מצריים. אז

רוצה תמיד לעשות לה כלים, אבל לא תמיד היא נותנת לי.

אמנון: נכון, אנחנו עוזרים לה יותר. חוץ מזה, אנחנו שולחים הרבה ציורים ומיכתבים לאבא. איפה הוא? במצריים, במקום רע. בטח שהוא מקבל אותם. הוא גם שולח לנו מיכתבים ומתנות כחורה. הוא שלח לי רובה כזה, ועוד המון דברים. מאיפה? ממצריים.

יפית: ולי הוא שלח מין נעליים כאלה מעור. חבל שהן קטנות בשבילי.

ויאולט: מה פיתאוס? לא נותנים לו לשלוח לנו כלום. מהרגע שנעצר, לא קיבלנו ממנו כלום. את הרובה והני עליים הוא קנה במצריים לפני שנעצר, וכאשר נעצר שלחו לי את כל מטל"טליו. אני כותבת לו מיכתבים ארוכים ארוכים. אני מספרת לו על הילדים, עליו — על כל מה שקורה לנו.

אני מעבירה את המיכתבים דרך משרד-החוץ. שם אומרים לי שהוא מקבל אותם. אני יודעת?

לא נסעתי לבקר אותו. אני מפחדת לראות אותו שם בתנאים האלה. שמעתי על התנאים שם כאלה סיפורים: דוור קא לא היתה לי בעיה כספית, כי היה מישהו נדיב שהציע לי לממן את הטי"ס למצריים והמלון, אבל פחדתי. בעיי קר אני פוחדת מהרגע של הפרידה.

יוסף תמיד היה כשימזול. גם אמא שלו אומרת ככה. בצבא הוא איכר עין. כן, הוא נכה-צה"ל. אם משהו יכול לקרות — זה יקרה אצלו!

שנינו ילידי מצריים. הוקסמתי ממנו. הוא חבר'המן, יש לו חושי-הומור. חבל שאת לא יכולה לפגוש אותו. אנשים מתלהבים ממנו מידי.

"אין לכם אבא!"

ד תחתנו לפני תשע שנים. הוא עבר או בעסק המי-שפחתי — מיפעל תריסים. במשך 15 שנים זה היה עסק גדול, מצליח. יום אחד — מתי זה היה? 1982 — המיפעל פשט את הרגל.

אייאפשר לתאר את השינוי שחל ביוסף. הוא הסתובב מובטל במשך כמה חודשים, נכנס לריכאון איום. האווירה במישפחה היתה נוראה. אביו נאלץ למכור את הדירה שלהם בגלל החובות. כסוף יוסף, שהיה בעל עסק לתריסים, הלך לעבוד כשכיר בעסק של מישהו אחר. זה היה משבר לגביו. נאלצנו לרדת ברמת-החיים שלנו, ואני חושבת שהוא הרגיש רגשות-אשמה על כך.

יום אחד — איך אני זוכרת את היום הזה? — הוא הודיע לנו שהוא נוסע למצריים. זה היה ב-14 באוגוסט ב-1985. שלושה ימים אחרי הכרית של הקטן — ברוך. יוסף בכלל לא מכיר אותו.

לא התפלאתי במיוחד, מפני שהוא יליד מצריים. לא יכולתי, כמוכן, להצטרף אליו, כי הייתי מטופלת בילדים, ועוד בתינוק. לכן זה לא היה מוזר שהוא נסע בלעדיי.

הוא אמר לי: "תוך שבוע אני חוזר!" פיתאוס, אחרי כמה ימים, אני קוראת במעריב: "ישראל נעצר במצריים באשמת הברחת סמים" אפילו לא חששתי. חשבת שזאת בריחה גרועה, מכיוון שהיה כתוב טהן, עם ה', ולא טחן, עם ח'.

בכל זאת, צילצלתי למישרד-החוץ. שם אמרו לי: "אם כתוב בעיתון — זה בוודאי נכון!" הם אמרו לי שהם יבדקו את העניין.

ביום השישי הוא היה צריך לחזור, וכמוכן לא חזר. אחרי 10 ימים של מתח ועצבים קיבלתי הודעה טלפונית ממישרד-החוץ. כן, הוא עצור בקא"היר!"

בטח בטלפון, לא באו אישית. לכי חפשי טיפה של אנושיות היום! אינברתי את העשתונות. קיבלתי היסטוריה. צעקתי לילדים: "אין לכם אבא!"

לא יכולתי להישאר פה, בכית. לקחו אותי לבית-הוריי. עם כל ההיסטוריה, לא חשבת על עונשי-מוות, אבל ידעתי שיש שם עונשים כבדים, והתנאים אינם נוראיים.